

HARUKI
MURAKAMI
Orașul și zidurile
sale incerte

Traducere din limba japoneză
de Andreea Sion

POLIROM
2026

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI	7
PARTEA A DOUA.....	141
PARTEA A TREIA.....	437

— Moartea lui a survenit brusc, a spus doamna Soeda. Domnul Koyasu era în putere și, chiar dacă împlinise șaptezeci și cinci de ani, nu se plângea de nicio afecțiune. Devenise un pic supra-ponderal, dar era atent la ce mănâncă și, periodic, mergea la control la un spital din Kōriyama. Ca să-și mențină picioarele în formă, făcea multe drumetii prin munții din jur. De aceea, e de necrezut că a murit subit, în timpul unei plimbări, din cauza unui atac de cord. Auzind vestea, toată lumea a fost uimită, iar eu chiar am avut un șoc. Am căzut într-un fel de stare de prostrație. Mi se părea că stâlpul principal de susținere a construcției se năruise brusc. Îl simpatizam pe domnul Koyasu ca om și-l respectam mult. Mă îngrijora că trăiește singur. Nu era treaba mea, dar mă gândeam că ar trebui să-și întemeieze din nou o familie. Că merită să aibă din nou un cămin cald și primitiv și să trăiască liniștit înconjurat de cei dragi. Deținea toate calitățile, și din punct de vedere personal, și din punct de vedere social. De aceea mi s-a părut nespus de trist faptul că a murit în singurătate. Cred că nu și-a mai revenit niciodată complet după tragedia pierderii soției și a copilului. A trăit cu acea povară grea pe suflet, chiar dacă n-o arăta nimănui. În același timp, nu puteam să nu mă îngrijorez pentru viitorul bibliotecii în lipsa lui. Problema mă atingează și personal, pentru că era locul meu de muncă. Dar, mai mult decât atât, mă temeam ca biblioteca mică și atrăgătoare să nu fie lăsată pe mâini nepotrivite. Exista riscul să se îndrepte într-o direcție greșită sau să-și piardă impulsul sub conducerea unei persoane neinteresate ori să decadă. Era un gând foarte greu de suportat. La nivel personal, chiar dacă rămâneam fără loc de muncă, tot am fi reușit să ne descurcăm din

salariul soțului. Dar ar fi fost o pierdere imensă dacă biblioteca nu mai era ce a fost. Într-o noapte, la ceva vreme după ce domnul Koyasu a avut ceremonia funerară și rămășițele i-au fost depuse în cimitirul templului, când mă tot frământau gândurile astea, l-am visat. A fost un vis lung și foarte clar. Chiar și după ce m-am trezit, mi-a venit greu să cred că fusese doar un vis. Poate că, de fapt, nici nu fusese. Domnul Koyasu mi-a apărut cum era el de obicei, cu bereta bleumarin și fusta cadrilată. S-a așezat la capătâiul patului meu și m-a privit îndelung, de parcă aștepta să mă trezesc. Simțind ceva, am deschis ochii și m-am pomenit cu el drept în fața mea. Înfricoșată, am dat să țâșnesc din așternut, dar m-a oprit ușor cu mâinile. „Lasă, nu te ridică“, mi-a spus blând, așa că am rămas întinsă în pat. „Am venit pentru că voiam să vorbesc ceva cu tine. După cum bine știi, sunt mort, dar asta nu trebuie să te sperie. Sunt tot Koyasu, cel pe care-l cunoști. Să nu te temi! Bine?“ Am încuviințat în tăcere. Nu-mi era frică în mod deosebit, deși aveam în fața ochilor un mort. Nicio clipă nu m-am îndoit că e doar un vis.

— Am venit așa, deși trupul meu e mort, pentru că este absolut necesar să-ți comunic unele lucruri importante în legătură cu biblioteca, mi-a spus domnul Koyasu, ca și cum s-ar fi scuzat. A trebuit să mă strecur în somnul tău. E foarte nepolitic să apar așa, pe nepusă masă, în toiul nopții, dar te rog să mă ierți.

Doamna Soeda a scuturat din cap.

— Nu vă faceți probleme. Dacă sunt chestiuni importante, mă puteți contacta la orice oră. Vă ascult cu plăcere.

— Mulțumesc. Cred că și tu îți faci tot felul de griji în ceea ce privește viitorul bibliotecii. Te înțeleg foarte bine. E normal să te preocupe. Dar, Soeda-san, nu-i nevoie să te mai frământă. Am

să vă dau și eu o mână de ajutor. Ajuns la o vârstă, m-am gândit de multe ori că se putea întâmpla oricând să plec de pe lumea asta. În biroul meu de la bibliotecă, în sertarul cel mai de jos, e un mic seif cu cifru. Se poate deschide formând 491. Măine-dimineață, când ajungi la serviciu, te rog să-l deschizi. Ai să găsești înăuntru certificatul de proprietate a terenului, un testament care privește administrarea moștenirii și alte documente importante. Să iei legătura cu avocatul meu – maestrul Inoue, pe care sunt sigur că-l cunoști – și să i le înmânezi personal. O să se ocupe el de toate formalitățile. Pe lângă astea, mai e și un plic albastru în care am lăsat indicații legate de administrarea ulterioară a bibliotecii. E acolo și o scrisoare despre procedura de alegere a viitorului director. Te rog s-o citești în fața Consiliului de Administrație, în prezența maestrului Inoue. Poți să faci asta?

— Deci convoc Consiliul de Administrație al Fundației, îl aduc și pe domnul avocat, deschid plicul albastru și citesc scrisoarea. E bine așa?

— E foarte bine. Astea sunt punctele principale: se adună toți membrii, vine avocatul, tu le citești instrucțiunile mele.

— Am înțeles. Am să fac întocmai cum mi-ați spus. Iar cifrul seifului este 491.

— Da. Asta e tot ce aveam nevoie să-ți comunic astăzi. Mă simt prost că te-am deranjat în toiul nopții, dar era foarte important pentru mine.

— Vă rog, nu vă faceți probleme! M-am bucurat mult să vă pot vedea din nou și să stăm de vorbă, indiferent sub ce formă!

— Am să mai apar, când va fi nevoie, a spus Koyasu. Dar nu în vis, în timp ce te odihnești, ci ziua pe lumină, când îți desfășori activitățile. Am să vin și o să stăm de vorbă. Cum să zic? Ca un spirit. Ai să mă vezi și ai să mă auzi doar tu. Asta dacă n-ai nimic împotrivă. Dacă ți-e greu să mă vezi așa, am să găsesc altă modalitate.

— Nu, e foarte bine așa. Arătați-vă când doriți. Nu mă deranjează. Din contră, m-ar ajuta mult, și ar fi de mare folos și bibliotecii să veniți și să ne sprijiniți cu sfaturi.

— Îți mulțumesc. M-ai liniștit. A, și, bineînțeles, te rog să păstrezi discreția absolută. Deocamdată să rămână doar între noi aparițiile mele, eu fiind mort acum.

— Am înțeles. N-am să spun nimănui.

Apoi s-a făcut nevăzut. Doamna Soeda n-a mai avut somn și, până s-a luminat, a rămas trează în așternut, tot repetând în minte ce-i spusese el.

Am întrebat-o pe doamna Soeda:

— Și ați intrat aici, în biroul directorului, să verificați sertarul?

— Da, când am venit a doua zi dimineață, primul lucru a fost să deschid seiful. Am tras sertarul și am văzut un mic seif negru. Nu era încuiat și n-avea nimic înăuntru. L-am deschis cu cifrul pe care mi-l dăduse domnul Koyasu și am găsit toate documentele de care-mi spusese. Da, nu fusese vis. Domnul Koyasu se întorsese cu adevărat pe lumea asta. Chiar și după ce s-a prăpădit, s-a simțit dator să vegheze la bunul mers al bibliotecii. Nu mă speria faptul că e un spirit. Sub orice formă ar fi fost, mă bucuram că l-am putut întâlni și eram recunoscătoare pentru faptul că avea să se păstreze ordinea în biblioteca aceasta minunată.

— Apoi ați convocat Consiliul de Administrație și ați citit instrucțiunile lăsate de domnul Koyasu în fața tuturor.

— Da, am făcut după cum mi-a spus. Mai întâi le-a explicat avocatul despre distribuirea averii lăsate de defunct. Conform testamentului, toate economiile personale ale domnului Koyasu, precum și acțiunile, proprietățile imobiliare și asigurarea de viață erau donate fundației. Iar fundația urma să administreze biblioteca. Astfel,

dispariția lui a fost o imensă pierdere pentru noi toți, dar și un mare sprijin financiar pentru bibliotecă. Apoi s-a dat citire scrisorii adresate membrilor consiliului. În mare parte, conținea instrucțiuni concrete privind gestionarea bibliotecii. Toate erau detaliate și aranjate pe puncte și subpuncte. Scrisa și că, după moartea sa, să fie dat un anunț public la ziar și să se facă recrutare externă pentru postul vacant de director. Iar cu alegerea candidatului era însărcinată Soeda, adică eu. Când am citit cu voce tare, am avut un șoc. De ce mi se dăduse o responsabilitate atât de mare mie, o simplă bibliotecară? Cred că și membrii consiliului s-au mirat, dar, pentru că era consemnat clar în document, nu ne rămânea decât să ne conformăm. Desigur că cel pe care-l alegeam eu trebuia apoi să fie acceptat și de ei, dar asta era doar o formalitate.

— Și ați scos postul la concurs, prin anunț public, după indicațiile domnului Koyasu. Am candidat eu, dumneavoastră m-ați acceptat și așa am ajuns să fiu angajat. Corect?

— Da, așa a fost. Adică, așa a fost la suprafață. De fapt, domnul Koyasu v-a ales, nu eu, dintre multele cereri de candidatură venite din toată țara. El v-a nominalizat, iar eu am anunțat Consiliului de Administrație „alegerea” mea. A trebuit să pară că a fost decizia mea, pentru că nu s-a mai pomenit ca un mort să-și desemneze succesorul. Ca o păpușă a cărei gură se mișcă manevrată de un ventriloc. Apoi am obținut acordul Consiliului și ați fost numit directorul bibliotecii. Rolul meu a fost să aduc la cunoștința consiliului decizia domnului Koyasu. La indicațiile lui, am adunat toate CV-urile și scrisorile de intenție ale candidaților și le-am pus teanc aici, pe birou. Domnul Koyasu le-a studiat în absența mea, el știe cum, și v-a ales pe dumneavoastră. Apoi, într-o zi mi s-a arătat și mi-a zis să vă fac director. Bineînțeles, n-aveam niciun motiv să

mă opun. Domnul Koyasu avusese presimțirea morții iminente încă de pe când trăia bine-sănătos și se preocupase să nu lase biblioteca fără conducere. De aceea a și lăsat scris Consiliului de Administrație tot ce era de făcut.

— Dar de ce m-a preferat pe mine? Ce anume i-a convenit la mine?

Doamna Soeda și-a înclinat capul într-o parte.

— Asta nu știu. Nu mi-a spus motivul pentru care v-a ales. Mi-a spus doar să vă instalez în funcție.

— Vi s-a arătat de multe ori spiritul lui?

Doamna Soeda a clătinat din cap.

— Nu de foarte multe ori. Doar când avea nevoie. Mi se înfățișa zâmbitor și-mi spunea să vin în biroul directorului de la etaj. Nu-l vedeam decât eu, după cum mă prevenise. Nu-l auzeam decât eu. Așa că mă prefăceam că nu s-a întâmplat nimic și, având grijă să nu atrag atenția celor din jur, urcam scările și intram în birou. Închideam ușa și apoi stăteam amândoi de vorbă. Ca și cum ar fi fost viu. El se așeza la birou, pe scaunul lui, iar eu stăteam dincoace. Își puneă întotdeauna bereta pe colțul biroului. Văzându-l așa, nici nu-mi venea să cred că e mort. În fața lui, nu mai reușeam să fac diferența dintre viață și moarte.

O înțelegeam foarte bine. A continuat:

— Știam, oarecum, că vi se arăta și că stăteți de vorbă în tihnă. Ghiceam mai mult. Dar, după cum v-am mai spus, nu vă puteam divulga faptul că vă întâlneți cu spiritul lui, și nu cu el, viu, în carne și oase. Mă gândeam că trebuie să existe un motiv pentru care puteți avea o relație așa de bună, un om viu cu un om mort. Atâta că nu-l cunoșteam.

— Dar nimeni, nici ceilalți, nu mi-a pomenit niciodată în discuțiile noastre că domnul Koyasu a murit. Chiar fără să-și dea seama, tot ar fi zis cineva ceva de genul „da, și atunci, răposatul